

LOU BERNEY

NOVEMBER ROAD

Vertaling Jasper Mutsaers

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 by Lou Berney
Oorspronkelijke titel: *November Road*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Jasper Mutsaers
Omslagontwerp: HarperCollins Publishers
Bewerking: HarperCollins Holland
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3100 2
ISBN 978 94 027 5673 9 (e-book)

NUR 305
Eerste druk oktober 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-
kenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Ziehier! The Big Easy in al zijn goddeloze pracht! Frank Guidry bleef op de hoek van Toulouse staan om zich te koesteren in de warme neongloed. Hij had het grootste deel van zijn zeventigjarige bestaan op aarde in New Orleans gewoond, maar de gemaakte glamour van het French Quarter voelde nog altijd alsof er drugs in zijn aderen werd gespoten. Burgers en buitenlui, straatrovers en oplichters, vuurvreters en goochelaars. Er hing een gogodanseresje over de gietijzeren balustrade van een balkon op de eerste verdieping; een van haar tieten floepte uit haar met lovertjes bezette negligé en deinde als een metronoom mee op de maat van het jazztrio dat binnen speelde.

Een bassist, drummer en pianist maakten korten metten met 'Night and Day'. Maar ook dat was New Orleans. Zelfs de slechtste band in de sjofelste tent van de stad swingde de pan uit.

Er kwam een kerel de straat inrennen die moord en brand schreeuwde. Op de hielen gezeten door een vrouw, die, met een slagmes zwaaiend, eveneens liep te schreeuwen.

Guidry ging hen uit de weg. De vermoeide agent op de straathoek geeuwde. De jongleur die voor de 500 Club stond liet geen bal vallen. Een avond als alle andere op Bourbon Street.

'Kom op, jongens!' De gogodanseres op het balkon zwaaide met haar tiet naar een paar dronken matrozen. Ze stonden onvast op hun benen tollend toe te kijken hoe hun maatje in de goot stond te kotsen. 'Wees galant en bied deze dame een drankje aan!'

De matrozen keken haar verlekkerd aan. 'Hoeveel?'

'Hoeveel kunnen jullie missen?'

Guidry glimlachte. Zo ging het nou altijd. De gogodanseres had fluwelen poezenoren in haar getoupeerde haar en nepwimpers die zó lang waren dat het Guidry een raadsel was hoe ze nog iets kon zien. Maar misschien was dat ook wel de bedoeling.

Hij liep tussen de menigte door Bienville op. Hij droeg een grijs pak, de kleur van nat asfalt, gemaakt van een mix van wol en zijde die zijn kleermaker speciaal uit Italië had laten komen. Wit overhemd, karmozijnrode das. Geen hoed. Als de president van de Verenigde Staten het niet nodig vond er een te dragen, dan deed Guidry het ook niet.

Rechtsaf naar Royale. De piccolo van het Monteleone haastte zich om de deur voor hem open te houden. 'Alles goed, meneer Guidry?'

'Wat zal ik ervan zeggen, Tommy,' zei Guidry. 'Het gaat goed, maar uitstekend wordt het niet meer.'

De Carousel Bar was zoals altijd afgeladen vol. Guidry liep *hallo hallo hallo hoe gaat het hoe gaat het* zeggend door de ruimte. Hij schudde her en der een hand of gaf een schouderklopje en vroeg aan Fat Phil Lorenzo of hij alleen zijn bestelde eten of ook de ober die het geserveerd had verorberd had. Er werd om gelachen. Een van Sam Saia's mannetjes sloeg een arm om Guidry's nek en fluis-terde iets in zijn oor.

'Ik moet met je praten.'

'Dan gaan we dat doen,' antwoordde Guidry.

Het tafeltje achter in de zaak. Guidry hield van het uitzicht. Feit: als je achterna werd gezeten, wilde je dat graag zien aankomen.

Een serveerster zette een dubbele Macallan voor hem neer, het ijs in een apart glas. Sam Saia's mannetje begon te praten. Guidry

nipte aan zijn drankje en sloeg zijn omgeving gade. Mannen die op jacht waren naar de vrouwtjes en vrouwen die achter de mannen aanzaten. Er gebeurde van alles achter een sluier van rook. Een hand die onder de zoom van een jurk verdween, lippen die zacht over een oorschelp streken. Iedereen probeerde het op de juiste manier aan te pakken, te achterhalen wie waar gevoelig voor was.

‘De locatie hebben we al, Frank, en die is perfect. Het pand is van die gast, de bar op de begane grond ook, en hij is bereid om voor een habbekrats zijn naam te lenen. Misschien doet hij het voor ons zelfs gratis.’

‘Gokken dus,’ zei Guidry.

‘Maar dan chic. Het wordt een klassetent. Maar de wouten weigeren in gesprek te gaan. Jij moet die lul van een Dorsey bewerken. Jij weet hoe je hem aan moet pakken.’

De kunst van het omkopen. Guidry wist van iedereen wat daarvoor nodig was, hoe je dat deed. Een meisje? Een jongen? Een jongen én een meisje? Inspecteur Dorsey van het Eighth District had een vrouw, zo herinnerde Guidry zich, die een paar diamanten oorhangers van Adler’s wel zou kunnen waarderen.

‘Carlos moet er uiteraard ook mee instemmen,’ zei Guidry.

‘Carlos stémt er ook mee in als jij zegt dat het oké is, Frank. Je krijgt er vijf procent voor.’

Een roodharige vrouw aan de bar had haar oog op Guidry laten vallen. Zijn donkere haar en gebruinde huid bevielen haar wel, net als zijn magere lijf, het kuiltje in zijn kin en de Cajunblik in zijn groene ogen. Door die blik wisten de spaghettivreters dat hij niet een van hen was.

‘Vijf?’ zei Guidry.

‘Kom op, Frank. Je hoeft er niks voor te doen.’

‘Dan heb je me dus niet nodig, of wel?’

‘Wees nou redelijk.’

Guidry zag dat de rooie met ieder rondje van de langzaam draaiende carrousel meer moed verzamelde. Ze werd aangemoedigd door haar vriendin. Alle met zijde beklede rugleuningen van de stoelen in de Carousel Bar waren voorzien van een handgeschilderd dier uit het oerwoud. Tijger, olifant, hyena.

‘Oh, “*nature, red in tooth and claw*”’, zei Guidry.

‘Pardon?’ zei Saia’s mannetje.

‘Een quote van Lord Tennyson, cultuurbaar.’

‘Tien procent, Frank. Meer kan echt niet.’

‘Vijftien. En ik mag de boeken inzien wanneer ik wil. En nou wegwezen jij.’

Saia’s mannetje keek nors en was woest, maar zo was de harde wereld van vraag en aanbod nou eenmaal. Inspecteur Dorsey was de koppigste smeris van New Orleans. Alleen Guidry beschikte over de vaardigheid om hem te bewerken.

Hij bestelde nog een whisky. De rooie drukte haar peuk uit en kwam op hem aflopen. Ze had ogen als Cleopatra – nu helemaal in de mode – en was zongebruind. Ze was stewardess of zo, net terug van een tussenstop in Miami of Vegas. Ze kwam zonder iets te zeggen bij hem zitten, onder de indruk van haar eigen vrijpostigheid.

‘Mijn vriendin daar zegt dat ik bij je uit de buurt moet blijven,’ begon ze.

Guidry vroeg zich af hoeveel openingszinnen ze in haar hoofd de revue had laten passeren alvorens met deze te komen. ‘En toch zit je nu hier.’

‘Mijn vriendin zegt dat je interessante vrienden hebt.’

‘Er zitten anders ook heel erg saaie tussen, hoor,’ zei Guidry.

‘Ze zegt dat je voor je-weet-wel werkt,’ zei ze.

‘De beruchte Carlos Marcello?’

‘Heeft ze gelijk?’

‘Ik heb nog nooit van hem gehoord.’

Ze speelde met de kers in haar drankje en maakte daar een hele show van.

Ze was een jaar of negentien, twintig. Binnen nu en een paar jaar zou ze trouwen met de dikste bankrekening die ze kon vinden en settelen, maar nu was ze nog uit op avontuur. En Guidry werkte daar maar al te graag aan mee.

‘Maar je bent dus niet nieuwsgierig?’ zei de rooie. ‘Waarom ik niet naar mijn vriendin luisterde en toch naar je toe kwam?’

‘Omdat je het niet trekt als iemand zegt dat je iets niet krijgt wat je op het oog hebt,’ zei hij.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes, alsof hij in haar handtas had zitten snuffelen toen ze even niet oplette. ‘Klopt.’

‘Ik ook niet,’ zei Guidry. ‘Je leeft maar één keer, meer niet. En als we daar niet van genieten, als we pleziertjes niet met open armen ontvangen, wie moeten we daar dan de schuld van geven?’

‘Ik haal eruit wat erin zit,’ zei ze.

‘Zo mag ik het horen.’

‘Ik heet Eileen.’

Guidry zag dat Mackey Pagano binnen was komen lopen. Vel over been, grauw en ongeschoren; Mackey zag eruit alsof hij onder een steen vandaan gekomen was. Hij zag Guidry zitten en gebaarde met zijn kin naar hem.

Mackey toch. Wat een slechte timing. Maar hij had een neus voor goede deals, die altijd geld opleverden.

Guidry ging staan. ‘Ik ben zo terug, Eileen.’

‘Waar ga je heen?’ vroeg ze verbaasd.

Hij liep de zaak door en omhelsde Mackey. Jezus. Mackey stonk net zo erg als hij eruitzag. Hij had dringend een douche en schone kleren nodig.

‘Dat moet me een feestje geweest zijn, zeg,’ zei Guidry. ‘Verras me.’

‘Ik wil je een voorstel doen,’ zei Mackey.

‘Dat dacht ik al.’

‘Loop even mee.’

Hij pakte Guidry bij zijn elleboog en voerde hem mee naar de hal. Ze liepen voorbij de sigarettenautomaat, een verlaten gang door, en nog eentje.

‘Gaan we naar Cuba of zo, Mack?’ zei Guidry. ‘Een baard staat me niet.’

Uiteindelijk stonden ze stil bij de leveranciersingang aan de achterkant van het gebouw.

‘Wat heb je voor me?’ vroeg Guidry.

‘Niks,’ zei Mackey.

‘Hoezo?’

‘Ik wil gewoon met je praten.’

‘Je hebt denk ik wel gezien dat ik momenteel iets beters te doen heb,’ zei Guidry.

‘Sorry. Ik zit in de problemen, Frankie. Echt heel erg in de problemen.’

Guidry had voor iedere situatie de juiste glimlach. Voor deze situatie was dat: niet laten merken dat je je erg ongemakkelijk begint te voelen. Hij kneep Mackey in zijn schouder. *Het komt wel goed, makker, ouwe gabber van me. Hoe erg kan het zijn?* Maar de bevende stem van Mackey beviel Guidry helemaal niet, net zomin als de manier waarop Mackey de mouw van Guidry’s kostuum niet losliet.

Had iemand hen samen zien vertrekken uit The Carousel? En als er nou eens iemand de hoek om kwam en zag dat ze zich verscholen? In zijn werk hoorde je het meteen als iemand in de shit zat, zulk nieuws verspreidde zich net zo snel als de griep of een

druiper. Guidry wist dat je in de shit kon raken van een verkeerde handdruk, of door de verkeerde aan te kijken.

‘Ik kom het weekend bij je langs,’ zei Guidry. ‘We komen er wel uit.’

‘Zo lang kan het niet wachten.’

Guidry probeerde zich eronderuit te praten. ‘Ik moet ervan door. Morgen, Mack. Beloofd.’

‘Ik ben al een week niet thuis geweest,’ zei Mackey.

‘Zeg maar waar. Maakt me niet uit waar ik naartoe moet komen.’

Mackey keek hem aan. Zijn halfdichte ogen leken in een bepaald licht bijna vriendelijk. Mackey wist dat Guidry loog toen hij zei dat hij de volgende dag langs zou komen. Natuurlijk loog hij. Guidry’s talent om te misleiden was aangeboren, maar Mackey had hem de nuances bijgebracht, hem geholpen bij het aanzetten en perfectioneren ervan.

‘Hoelang kennen we elkaar nou al, Frankie?’ zei Mackey.

‘O jee,’ zei Guidry. ‘De sentimentele toer.’

‘Je was zestien.’

Vijftien. Guidry was net uit Ascension Parish in Louisiana naar Faubourg Marigny gekomen. Hij leefde van dag tot dag, stal ingeblikt varkensvlees en bonen bij de A&P. Mackey zag iets in hem en bezorgde Guidry zijn eerste echte baantje. Een jaar lang bracht Guidry iedere ochtend de commissie van de meisjes op St. Peter naar Snake Gonzalez, de legendarische pooier. Vijf dollar per dag en definitief geen vertrouwen meer dat het ooit nog goed kwam met de romantiek van de mensheid.

‘Kom op nou, Frankie,’ zei Mackey.

‘Wat moet ik doen?’

‘Met Seraphine praten. Kijken wat de stand van zaken is. Misschien verbeeld ik het me wel.’

‘Wat is er gebeurd dan? Laat ook maar. Ik hoef het niet te weten.’ Guidry was niet geïnteresseerd in de hachelijke situatie waarin Mackey zich bevond. Hij interesseerde zich alleen voor zijn eigen hachelijke situatie, die Mackey zojuist voor hem veroorzaakt had.

‘Weet je nog, een jaar geleden?’ zei Mackey. ‘Toen ik naar San Francisco ging om met een vent dat gedoe met die rechter te bespreken? Carlos blies dat toen af, weet je nog wel, maar..’

‘Kappen,’ zei Guidry. ‘Ik wil het niet weten. Verdomme, Mack.’

‘Sorry, Frankie. Jij bent de enige die ik kan vertrouwen. Anders zou ik het niet vragen.’

Mackey zweeg afwachtend. Guidry trok de knoop van zijn stropdas losser. Waar draaide het om in het leven? Een reeks snelle berekeningen: het verschuiven van het zwaartepunt, het in balans brengen van de weegschaal. De enige verkeerde beslissing die je kon nemen, was een beslissing die je een ander voor je liet nemen.

‘Oké dan,’ zei Guidry. ‘Maar ik kan geen goed woordje voor je doen, Mack. Het gaat ook om mijn hachje. Dat begrijp je toch wel?’

‘Ja, dat begrijp ik,’ zei Mackey. ‘Je hoeft alleen maar te achterhalen of ik de plaat moet poetsen. Dan ga ik vanavond nog.’

‘Hier blijven tot ik iets van me heb laten horen.’

‘Ik zit in Frenchmen Street, bij Darlene Monette. Kom daar naartoe als je klaar bent. Geen bericht inspreken.’

‘Darlene Monette?’

‘Ze staat bij me in het krijt,’ zei Mackey. Hij keek Guidry aan met die halfgesloten ogen. Smekend. *Heb ik nog tegoed*, leek hij te zeggen.

‘Nergens naartoe gaan tot je iets van me gehoord hebt,’ zei Guidry.

‘Bedankt, Frankie.’

Guidry belde Seraphine met een munttelefoon die in de hal hing. Thuis nam ze niet op, dus draaide hij het nummer van Carlo’s privékantoor op Airline Highway in Metairie. Hoeveel mensen hadden dat nummer? Een stuk of tien, hooguit. Goed hè, mam?

‘Gaat vrijdag niet door, mon cher?’ zei Seraphine.

‘Jawel,’ antwoordde Guidry. ‘Maar ik mag toch wel even bellen?’

‘Jij altijd.’

‘Ik hoor geruchten dat Carlos iemand zoekt. Onze vriend Mackey. Of heb ik het mis?’

Guidry hoorde zacht geritsel. Als Seraphine zich uitrekte, kromde ze haar rug als een kat. Hij hoorde het geluid van één ijsklontje in een glas.

‘Dat heb je goed gehoord,’ zei ze.

Godver. Mackey kneep ’m dus niet voor niks. Carlos wilde hem vermoorden.

‘Ben je daar nog, mon cher?’

Godver. Mackey had honderden keren gekookt voor Guidry. Had hem voorgesteld aan de gebroeders Marcello. Hij had garant gestaan voor Guidry toen nog niemand van Guidry’s bestaan afwist.

Maar dat telde nu niet meer. Guidry hield zich alleen bezig met het heden, met morgen.

‘Zeg maar tegen Carlos dat hij op Frenchmen Street moet gaan kijken,’ zei Guidry. ‘Er staat een huis met groene luiken op de hoek met Rampart. Het huis van Darlene Monette. Bovenste verdieping, achterin.’

‘Bedankt, mon cher,’ zei Seraphine.

Guidry liep terug naar The Carousel. Die rooie zat nog op

hem te wachten. Hij bekeek haar een tijdje vanuit de deuropening. Wel of niet doen, geachte leden van de jury? Het beviel hem wel dat ze de moed een beetje begon te verliezen, dat haar Cleopatra-eyeliner een beetje uit begon te lopen en dat haar kapsel begon in te storten. Ze wimpelde een zeurpiet af die haar wel zag zitten en liet haar vinger over de rand van haar lege longdrinkglas glijden. Guidry kreeg nog vijf minuten, besloot ze, meer niet.

Hij wilde dat hij de situatie met Mackey anders had aangepakt. Hij wilde dat Seraphine had gezegd *je hebt het mis, mon cher, Carlos heeft geen mot met Mackey*. Maar nu kon Guidry slechts zijn schouders ophalen. Een kwestie van afwegingen maken, een simpel rekensommetje. Hij zou gezien kunnen zijn met Mackey. Dat risico kon Guidry niet nemen. Waarom zou hij?

Hij nam de rooie mee naar huis. Hij woonde op vijftien hoog op Canal Street, in een moderne hoogbouwflat van spits toelopend gestroomlijnd staal en beton, hermetisch afgesloten en van binnenuit gekoeld. 's Zomers, als de rest van de stad lag te broeien, bleef Guidry lekker kurkdroog.

'Oh,' zei de rooie, 'wat leuk hier.'

De ramen van vloer tot plafond met veel uitzicht, de zwartleren bank, de drankentrolley van chroom met glas, de dure hifi-set. Ze ging in een stoel bij het raam met een hand op haar heup en het gewicht op een been zodat haar rondingen beter uitkwamen over haar schouder zitten kijken, zoals ze dat fotomodellen in tijdschriften had zien doen.

'Ooit wil ik ook zo hoog wonen,' zei ze. 'Dat licht. Die sterren. Alsof je in een raket zit.'

Guidry wilde niet dat ze dacht dat hij van plan was een gesprek met haar te voeren, en dus zette hij haar tegen het raam. Het glas boog licht mee en de sterren dansten op en neer. Hij zoende haar.

In haar nek, op dat zachte plekje tussen haar kaak en oor. Ze rook naar een sigarettenpeuk drijvend in een plasje Lanvin.

Hij haalde zijn vingers door haar haar. Hij pakte haar hand en duwde die op haar rug. Zijn ander hand gleed onder haar rok omhoog.

‘O,’ zei ze.

Satijnen slipje. Dat trok hij nog niet meteen uit en hij liet zijn vingers zachtjes, heel zachtjes over ieder bobbeltje en rimpeltje glijden. Tegelijkertijd zoende hij haar nek harder, liet haar zijn tanden voelen.

‘O,’ Nu meende ze het wél.

Hij trok het elastiek opzij in liet zijn vingers bij haar naar binnen glijden. Erin en eruit, het kussen van zijn duim op haar clit, zoekend naar het ritme dat ze lekker vond, hoe hard hij moest drukken. Toen hij haar ademhaling hoorde veranderen en ze met haar heupen begon te draaien, deed hij het rustiger aan. De spieren in haar nek spanden zich verbaasd aan. Hij wachtte heel even en begon toen opnieuw. De opluchting ging als een stroomstoot door haar lijf. Toen hij het voor de tweede keer rustiger aan deed, stokte haar adem alsof ze geschopt werd.

‘Niet stoppen,’ zei ze.

Hij ging achterovergeleund zitten zodat hij haar kon aankijken. Ze had een glazige blik in haar ogen, gelukzalig en smachtend tegelijk. ‘Alleen als je het heel lief vraagt.’

‘Alsjeblieft?’ zei ze.

‘Dat kan beter.’

‘Heel erg alsjeblieft?’

Hij liet haar klaarkomen. Iedere vrouw kwam op een andere manier. Ogen tot spleetjes of uitgestoken kin, lippen van elkaar of trillende neusvleugels, zuchtend of grommend. Maar er was altijd

dat moment dat de wereld om haar heen ophield te bestaan en ze alleen een witte bliksemschicht zag.

‘Jezus, wat lekker.’ De rooie kwam weer bij zinnen. ‘Mijn benen trillen helemaal.’

Een kwestie van afwegingen maken, een simpel rekensommetje. Mackey zou dezelfde afweging gemaakt hebben als de rollen omgedraaid waren geweest. Mackey zou ongetwijfeld hetzelfde telefoontje gepleegd hebben als Guidry. En Guidry zou dat gerespecteerd hebben. *C'est la vie*. Zijn leven was althans wel zo.

Hij draaide de rooie om, trok haar rok omhoog en haar slipje omlaag. Het glas bewoog weer mee toen hij hem erin stootte. Guidry's huurbaas beweerde dat de ramen in het gebouw een orkaan konden weerstaan, maar dat viel nog te bezien.